

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Origines Benedictinae, Siue Illvstrivm Coenobiorvm Ord.
S. Benedicti, Nigrorvm Monachorvm, Per Italiam,
Hispaniam, Galliam, Germaniam, Poloniam, Belgium,
Britanniam, aliasque Prouincias. Exordia Ac ...**

Le Mire, Aubert

Coloniae Agrippinae, 1614

Capvt XXII. Maricolense Monasterium, vulgò Maroilles, milliari vno à
Landresio Hannoniae opido situm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11261

CAPVT ,XXII
MARICOLENSE

Monasterium, vulgò Maroilles, milliari vno à Landresio Hannonia opido situm.

Temporibus Hildrici, qui inter Franco^s regni monarchiam tenebat, S. Humbertus, sacerdos Dei egregius, & confessor claruit emerit^o, qui Macerijs ad Mosam fl. ditissimis parentibus natus, & Lauduni sacris disciplinis institutus, tandem Romam, cum S. Amando, Traiectensi Episcopo, piæ peregrinationis ergò, se contulit, indeque secundum reuersus, cœpit crebris meditationibus æstuarè, quidnam de reliquijs Sanctorum, quas secum deuexerat, facere deberet, cum fortè caussis interuenientibus quædam iuris sui loca lustraret. Contemplatus itaque aptum sacris ædificijs locum secus alueum Sambræ, quem priores ruricolæ Maricolas dixere, impetratâ à Cameracensis sedis Episcopo licentiâ, oratorium construxit, in quo iuxta rerum stipendiariam facultatem, viros sub habitu monasticæ conuersationis constituit, qui per aliquod temporis spatium ibi deseruijsse feruntur. Sed nostris quibusdam incertum, qua incumbente difficultate, an loci sterilitate, an circummanentium inquietudine, locus ille aliquo tempore, absque cultus monasti-

*S. Humbertus
quiescis
in hoc suo
cenobio
Marico-
lensi.*

nasti-

*Maricolis
olim Cleri-
ci seu Cano-
nici reside-
runt.*

nastici obseruantia vacauit. Verum illo relicto, haud procul extruxit coenobium, quod ad nostra vsque tempora superfuit, in quo clericos vtriusque conditionis & gradus triginta constituit.

Et infra: Multo denique tempore post, Abbatia tantò rerum suarum facultatibus est imminuta, quanto secularis potestatis nutibus est mancipata. Nam & hi, qui Ecclesiastici cultus officijs præesse videbantur, negotijs secularibus tanto liberiùs inhærebant, quanto nullo rectoris fræno coërcebantur. Porrò siquid pro sui absolutione viri religiosi, ad communem famulantium vsu conulerant, hi in vsu proprios retorquentes, subditorum indigentiam non adeo curabant. Quæ autem ad solennem templi ornatu seruabantur, vili mercatur ex impendijs distrahebant. Vnde factum est, vt Othone Imperatore, Henrici quondam Regis filio, dum Fulbertus Cameracensis sedis illustris Episcopus, super huiusmodi querelam deferret, ille Princeps Catholicus Abbatia de manu Isaac, qui tunc temporis Comitatus dignitatem administrabat, receptam, sanctæ Mariæ Cameraci subiectam faceret, & Episcopali regimine moderandam destinaret, quæ vsque in hodiernum, ad eandem matris Ecclesiæ sedem spectare videtur. Verum res Ecclesiæ, quæ malè ab externis tenebantur, & aut violentis inuasionibus, aut infauis (vt diximus) clericorum conuentionibus fuerant alienatæ,

*Idem narrat
Chronogra-
phus Came-
racensis
lib. 1.*

non-

nondum vsque ad tempus Gerardi Episcopi dirimi potuerunt. Hic quarto decimo Henrici Imperatoris anno, Pontificale sceptrum adeptus, dum lustratis diocesis suae finibus, per singulas Ecclesias, qualiter diuina ministeria tractabantur, perquireret, & ad huc locum, forte transitum faciens, diuerteret, reperit deformi horrentem specie semirutae aedificia, omnia dissipata, vt hac hostilem exercitum transisse putares. Tantae igitur desolationis causam percunctatus, cum didicisset maximè ex insolentia clericorum, tantam rerum ruinam obortam, & ipse vniuersos eorum mores, tum priuatis, tum publicis correptionibus increpitans, nequaquam ab errore prauae consuetudinis posset reuocare; desperatâ correctione, eiecit illos à loco, substituens pro his ordinem monachorum, consultius eos arbitratus regularis disciplinae normam tenere, & si quid oriretur insolentiae, facilius eos ad rectum duci. Renouato itaque, & ampliato monasterio, coepit possessiones Ecclesiae, sicubi fuerant, restaurare. *Hac ex historia vita S. Humberti, quae apud Maricolenses & alibi exstat manuscripta fideliter desumimus.*

De Marecolis seu Mareclis, vt nuncupat, eadem narrat Chronographus Cameracensis; quae in gratiam Lectoris subiungam: Sanctus vir Dei Humbertus, sanctitate conspicuus, & non modicè praediatus, ex patria Laudunensi dedens in villam Mareclias, locum suae san-

*Gerardus
o nomine
primus
Cameracensis
Episcopus obiit
anno
1048.*

*Clericis a
moris monachi
substituitur.*

ctæ conuersationis elegit, ibique de rebus proprijs, & prædijs monasterium in ueneratione sanctæ Dei genetricis, & sanctorum Apostolum Petri & Pauli Apostolicâ auctoritate construxit. Illicque fratribus ad deseruiendum statutis, ipse etiam Domino seruiens, virtutum signis & doctrinæ, vitæque meritis satis clarus emicuit, ibique laborem huius vitæ consummans sepultus in pace quiescit. Hanc Abbatiam primus Otho Imperator, Henrici Regis filius, tempore Fulberti Episcopi habendam tradidit sanctæ Dei matris Ecclesiæ Cameracensium.

CAPVT XXIII.

S. Dionysij Abbatia Regalis, secundo lapide à Lutetia Parisiorum.

632.

Nobilissimi huius monasterij, in oppido eiusdem nominis hodie siti, fundator fuit *Dagebertus* Rex Francorum XI. qui ab anno 632. vsque ad annum 642. regnauit. Conditum est autem in honorem S. Dionysij, primi Parisiorum Episcopi, quem Dionysium Areopagitam fuisse uolunt. Huius sacræ reliquiæ, ut & S. *Ludouici* Gallix Regis, ibidem spectantur, pretiosissimis theris inclusæ, cum alijs plurimis. Visuntur ibidem tumuli marmore